

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Ramešem, advokátem se sídlem Fügnerovo náměstí 1808/3, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2012, č. j. CPR-10994/ČJ-2011-9CPR-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 A 7/2012 – 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 A 7/2012 – 16 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 17. 1. 2012, č. j. CPR-10994/ČJ-2011-9CPR-V237 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále také „správní orgán prvního stupně“ nebo „prvostupňový správní orgán“) ze dne 26. 9. 2011, č. j. KRPA-61944/ČJ-2011-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 v návaznosti na § 119 odst. 1 písm. c) body 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba, po kterou nesmí stěžovatel vstoupit na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 4 roky.

Prvostupňové rozhodnutí napadl stěžovatel odvoláním, které bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k námitce stěžovatele, že vycházel při svém rozhodování z nesprávně zjištěného skutkového stavu, uvedl, že zjištění prvostupňového správního orgánu odpovídají informacím obsaženým ve spisovém materiálu. Krom toho stěžovatel v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně nenamítal nesprávnost zjištěného skutkového stavu a neuvedl žádné konkrétní informace o skutečnostech, které měly být posouzeny jinak. Stěžovatel dále namítal, že správní orgán prvního stupně nerespektoval jeho práva, která jsou mu zaručena v souladu s právním řádem České republiky. K tomu žalovaný uvedl, že řízení v prvním stupni nebylo ani v tomto ohledu zatíženo vadami, protože stěžovatel byl správním orgánem prvního stupně řádně poučen o svých právech v rámci řízení, tedy právu na tlumočníka, zvolení si zástupce, vyjádření se k věci aj., která měl možnost využít, ač tak neučinil. V této souvislosti žalovaný dále poukázal na to, že stěžovatel tuto námitku nijak blíže nespecifikoval a neuvedl tedy, v čem konkrétně porušení jeho zaručených práv spatřoval. Stěžovatel dále namítal, že rozhodnutí o správním vyhoštění vůbec nemělo být vydáno, protože povinnost vycestovat z území České republiky by pro něho znamenalo nepřiměřený zásah do jeho osobního života z důvodu existence stálé známosti v České republice a jeho integrace do společnosti, kde žije již deset let. K rodinným vazbám stěžovatele v České republice žalovaný upozornil na rozpornost jeho tvrzení, neboť stěžovatel nejprve k dotazu správního orgánu prvního stupně uvedl, že na území České republiky žádné rodinné vazby nemá a není rodinným příslušníkem občana EU. Následně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvedl, že zde má blíže nespecifikovanou vážnou známost, což bylo správním orgánem prvního stupně vzhledem k výše uvedenému považováno za ryze účelové. Stěžovatel v doplnění svého odvolání dále uvedl, že na území České republiky žije spolu se svou manželkou a nezletilým dítětem. K tomu žalovaný uvedl, že se jedná o tvrzení, které se nezakládá na pravdě. Z vyjádření stěžovatele v rámci prvostupňového řízení jednoznačně plyne, že na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky a že má manželku a dvě děti žijící na Ukrajině. To bylo potvrzeno i výpisem z informačního systému a výpovědí stěžovatele, v níž uvedl, že v rámci pobytu v České republice nejprve bydlel u kamarádů v Plzni a od roku 2010 u kamarádů v Praze, aniž by se jakkoliv zmínil o manželce a dítěti. Stěžovatel dokonce ve výpovědi vyjádřil své přání vrátit se zpět na Ukrajinu za rodinou. K námitce stěžovatele, že je do české společnosti natolik integrován, že by vyhoštění způsobilo zásah do jeho osobního života, žalovaný uvedl následující. Stěžovatel pobýval většinu času v České republice nelegálně a opakovaně nerespektoval úřední a soudní rozhodnutí orgánů České republiky, čímž dokázal neúctu k právnímu řádu České republiky dlouhodobého charakteru. Za takových okolností nelze pohlížet na stěžovatele jako na dostatečně integrovaného do české společnosti, a proto ani tato námitka nebyla shledána jako důvodná. Poslední stěžovatelovou námitkou bylo, že správní orgán prvního stupně rozhodoval pouze formalisticky a nezkoumal v rámci řízení o uložení správního vyhoštění skutečnosti, které vyšly najevo v řízení o udělení mezinárodní ochrany. K tomu žalovaný uvedl, že pravomocně skončené řízení o udělení mezinárodní ochrany nebylo předmětem řízení

o uložení správního vyhoštění. Přesto však byly některé skutečnosti z řízení o udělení mezinárodní ochrany v rámci předmětného řízení hodnoceny, konkrétně bylo posuzováno, zda neexistují důvody, které by bránily vycestování stěžovatele. Toto zhodnocení provedl Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále také „ministerstvo“) formou závazného stanoviska, z něhož plyne, že vycestování stěžovatele je možné. Vzhledem k tomu, že závazné stanovisko nevydal správní orgán prvního stupně, ale ministerstvo, nepřísluší žalovanému hodnotit jeho obsah. Samotné závazné stanovisko je sice závazné pro výrokovou část správního rozhodnutí, není však samo správním rozhodnutím, a není proto samostatně přezkoumatelné. Ze všech výše uvedených důvodů žalovaný odvolání stěžovatele zamítl.

Proti napadenému rozhodnutí podal stěžovatel **žalobu** k městskému soudu. V žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je dle jeho názoru v rozporu se zákonem, protože správní orgán prvního stupně rozhodl formalisticky a nezohlednil dostatečně okolnosti jeho případu. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že správní orgán je povinen se v řízení o uložení správního vyhoštění zabývat i skutečnostmi, které vyšly najevo v rámci řízení o mezinárodní ochraně, což správní orgán prvního stupně neučinil. Dále stěžovatel uvedl, že se cítí být Čechem, hovoří plynně česky, na území České republiky se zdržuje již 10 let a je do české společnosti zcela integrován. Vyhoštění proto dle jeho názoru představuje nepřiměřený zásah do jeho osobního života, čímž se ale správní orgány rozhodující v jeho věci dostatečně nezabývaly. Z výše uvedených důvodů považoval stěžovatel napadené rozhodnutí za nezákonné, a proto navrhl, aby bylo městským soudem zrušeno a vráceno k dalšímu řízení.

Napadeným rozsudkem městský soud stěžovatelovu žalobu zamítl. S námitkou stěžovatele, že se žalovaný dostatečně nezabýval okolnostmi jeho případu, včetně těch okolností, který plynuly z řízení o mezinárodní ochraně, městský soud nesouhlasil, neboť dle jeho názoru se žalovaný podrobně zabýval všemi okolnostmi týkajícími se pobytu stěžovatele na území České republiky. V této souvislosti soud poznamenal, že řízení o mezinárodní ochraně je specifickým řízením odlišným od řízení podle zákona o pobytu cizinců. S otázkou, zda je možné vycestování stěžovatele do země jeho původu, se správní orgán prvního stupně i žalovaný dle městského soudu vypořádaly dostatečně, a to prostřednictvím vyžádání si závazného stanoviska ministerstva ze dne 26. 9. 2011, v němž bylo uvedeno, že vycestování na Ukrajinu je možné. K námitce, že vyhoštěním stěžovatele by došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, s čímž se žalovaný dostatečně nevypořádal, městský soud uvedl následující. Stěžovatel se sice na území České republiky zdržoval přibližně 10 let, nicméně více než 5 let bez povolení k pobytu a platného víza. Stěžovatel nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a porušoval i právní předpisy České republiky v oblasti zaměstnanosti, neboť v České republice pracoval bez pracovního povolení. Dále městský soud poukázal na rozpor ve stěžovatelových výpovědích, neboť v protokolu ze dne 23. 9. 2011, tedy v průběhu prvostupňového řízení nejprve uvedl, že nemá v České republice žádnou rodinu, nenachází se zde žádná osoba, ke které by měl vyživovací povinnost, a má manželku a dvě děti na Ukrajině, a následně v rámci odvolacího řízení svou výpověď změnil a namítal, že má v České republice stálou známost. V doplnění odvolání pak stěžovatel uvedl, že na území České republiky žije se svou manželkou a nezletilým synem, který zde navštěvuje české školy, hovoří plynně česky a cítí se být Čechem. Vzhledem k výše uvedeným rozporům

v tvrzení stěžovatele považoval městský soud jeho námitku týkající se zásahu do soukromého a rodinného života za účelovou a nedůvěryhodnou. Městský soud dále konstatoval, že žalovaný se možným zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatele dostatečně zabýval a ztotožnil se s jeho závěry. Na základě výše uvedeného tedy stěžovatelovu žalobu zamítl.

Proti napadenému rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Stěžovatel nejprve shrnul námitky, které uplatnil v žalobě proti napadenému rozhodnutí před městským soudem. Konkrétně uvedl, že v žalobě žalovanému vytýkal, že se nedostatečně vypořádal s tím, že byl žadatelem o azyl, neboť tato skutečnost měla význam pro posouzení naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění, a to přesto, že řízení o udělení mezinárodní ochrany již skončilo. Žalovaný měl současně v řízení o uložení správního vyhoštění zohlednit okolnosti a skutkový stav, které vyšly najevo v rámci řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaný v tomto ohledu rozhodl ryze formalisticky a v rozporu se zákonem. Dále žalovaný nebral v úvahu, že stěžovatel pobývá v České republice téměř deset let, je ve společnosti plně integrován, hovoří plynně českým jazykem a cítí se být Čechem. Veškeré jeho zájmy a okolí jsou tedy pevně spjaty s Českou republikou. Stěžovatel v žalobě dále namítal, že žalovaný dostatečně neposoudil, zda uložení správního vyhoštění neznamená nepřiměřený zásah do jeho osobního života. Žalovaný nezkoumal skutečnou integraci stěžovatele ve společnosti, ale posoudil tuto otázku pouze izolovaně ve smyslu právní úpravy.

Po výše uvedeném shrnutí žalobních námitek stěžovatel následně formuloval kasační námitku, jejíž podstatou je jeho nesouhlas s názorem městského soudu ohledně otázky, zda žalovaný dostatečně posoudil dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Úvahy městského soudu jsou dle názoru stěžovatele nepřezkoumatelné, protože zásah do osobního a rodinného života nelze hodnotit kritériem porušování právních předpisů ze strany stěžovatele, ale pouze s ohledem na jeho osobní situaci a míru integrace v sociálním prostředí České republiky. Ačkoliv stěžovatel připouští, že důvod pro jeho vyhoštění je formálně splněn, uložení správního vyhoštění je v jeho případě v rozporu se zásadou, že správní vyhoštění nesmí být uloženo, pokud by znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

Stěžovatel opřel svou kasační stížnost o dvě stěžejní námitky. Jednak žalovanému vytýkal, že rozhodl čistě formalisticky a dostatečně nezhodnotil skutečnost, že byl žadatelem o azyl, a dále namítal, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění znamenalo zasažení do jeho soukromého a rodinného života, což je v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a čímž se žalovaný v dostatečné míře nezabýval. Stěžovatel přitom nezpochybnil skutková zjištění, k nimž správní orgány i městský soud dospěly, dokonce přímo v kasační stížnosti uvedl, že důvody pro uložení správního vyhoštění byly v jeho případně splněny; rozporoval tedy pouze právní zhodnocení skutkového stavu.

K prvé námitce Nejvyšší správní soud v prvé řadě poznamenává, že stěžovatel neuvedl, které konkrétní skutečnosti patrné z řízení o mezinárodní ochraně měly být dle jeho názoru v řízení o uložení správního vyhoštění brány rozhodujícími správními orgány v potaz, aniž tak tyto orgány učinily. Dále soud upozorňuje na to, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je řízením odlišným od řízení o uložení správního vyhoštění. Zatímco problematika mezinárodní ochrany je upravena v zákoně č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), institut správního vyhoštění podléhá úpravě v zákoně o pobytu cizinců. Oba právní předpisy a jejich ustanovení na sebe sice v některých případech navazují, nicméně nelze bez dalšího převzít a zohlednit zjištění, k nimž dospěl příslušný správní orgán v rámci jiného řízení. Správní orgány příslušné k výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění musí respektovat probíhající řízení o mezinárodní ochraně v tom smyslu, že není možné toto rozhodnutí vykonat, dokud není rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany, zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné, zastavení řízení o mezinárodní ochraně či odnětí azylu nebo doplňkové ochrany (§ 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců). V tomto ohledu je ze správního spisu zřejmé, že k takovému pochybení nedošlo. Na řízení o mezinárodní ochraně dále pamatuje § 120a odst. 7 zákona o pobytu cizinců, podle něhož platnost rozhodnutí o správním vyhoštění zaniká, pokud byl cizinci udělen azyl. Jak je zřejmé ze spisové dokumentace, toto nebyl stěžovatelův případ, neboť jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany nebyla úspěšná.

Městský soud se s touto námitkou stěžovatele vypořádal konstatováním, že rozhodnutí o udělení azylu je specifickým rozhodnutím dle zákona o azylu, které umožňuje cizinci legálně pobývat na území České republiky. Toto rozhodnutí je však odlišné od pobytu cizince, který je upraven zákonem o pobytu cizinců. Dále městský soud zmínil, že správní orgán prvního stupně si v souladu s § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal od ministerstva závazné stanovisko, zda je vycestování stěžovatele možné. V tomto stanovisku ze dne 26. 9. 2011 ministerstvo zhodnotilo, že vycestování stěžovatele na Ukrajinu možné je v souladu s § 179 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neuvedl konkrétní skutečnosti plynoucí z řízení o mezinárodní ochraně, které nebyly žalovaným v rámci řízení o uložení vyhoštění zohledněny, Nejvyšší správní soud považoval odůvodnění městského soudu stran této námitky stěžovatele za dostatečné a správné a neshledal tedy v tomto ohledu žádná pochybení, která by způsobovala nezákonnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku či jiné zásadní vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Druhou námitkou stěžovatel brojil proti závěrům žalovaného i městského soudu, že uložením správního vyhoštění nebylo zasaženo do jeho soukromého a rodinného

života, a tudíž toto rozhodnutí nebylo v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Městskému soudu pak stěžovatel především vytkl, že k tomuto názoru dospěl na základě skutečnosti, že stěžovatel porušoval právní předpisy České republiky, a nikoliv po zhodnocení míry integrace stěžovatele v české společnosti, což považuje za nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a seznal, že tato stěžovatelova námitka není založena na pravdě. Městský soud sice v odůvodnění napadeného rozsudku k této námitce uvedl, že stěžovatel porušoval právní předpisy České republiky a opakovaně nerespektoval správní rozhodnutí, avšak následně se také podrobně zabýval výpověďmi stěžovatele stran jeho rodinných vazeb na území České republiky a rozporností mezi skutečnostmi, které stěžovatel uvedl v protokolu ze dne 23. 9. 2011 a v odvolání a doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Konkrétně městský soud uvedl, že rozpor mezi stěžovatelovými tvrzeními spočíval v tom, že v protokolu ze dne 23. 9. 2011 uvedl, že na území České republiky nemá rodinu ani nikoho, ke komu by měl vyživovací povinnost, a následně v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedl, že zde má vážnou známost; v doplnění odvolání pak stěžovatel tvrdil, že v České republice žije s manželkou a nezletilým synem. Jak navíc plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný poslední tvrzení ověřil v informačním systému, přičemž zjistil, že nemůže být založeno na pravdě, protože manželka stěžovatele a jeho nezletilý syn měli poslední oprávněný pobyt na území České republiky povolený do 12. 3. 2008. Městský soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že stěžovatelova tvrzení o existenci rodinných vazeb na území České republiky, jsou nevěrohodná a účelová, a proto jim neuvěřil. Není tedy pravdou, že by městský soud postavil své závěry pouze na konstatování, že stěžovatel porušoval právní předpisy České republiky. Ani v tomto ohledu tedy Nejvyšší správní soud námitce stěžovatele nepřisvědčil a ztotožnil se se závěry žalovaného i městského soudu.

Co se týká celkového zhodnocení, zda v případě stěžovatele neexistují takové okolnosti, díky nimž by výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění došlo v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života stěžovatele, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 téhož zákona vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Specifikace pojmů „soukromý a rodinný život“ přitom není v zákoně o pobytu cizinců obsažena. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 161/2006 Sb., o změně zákona o pobytu cizinců a dalších zákonů, jímž došlo ke včlenění § 119a jakožto nového ustanovení do zákona o pobytu cizinců, se při *vyhošťování cizinců podle § 119a odst. 2 posuzuje přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do rodinného nebo soukromého života cizince. Konkretizaci skutečností, které musí policie při rozhodování vážit, by měly řešit interní akty Policie České republiky. Při tom by mělo být vycházeno z úpravy práva ES/EU, podle něhož má být při rozhodování o vyhoštění občana EU nebo jeho rodinného příslušníka anebo cizince z důvodu veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti zohledněna délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu.* Zmíněnou právní úpravou ES/EU je směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Podle čl. 12 odst. 3 této směrnice platí, že než členské státy učiní rozhodnutí o vyhoštění dlouhodobě pobývajícího rezidenta, přihlédnou k následujícím faktorům: a) délka pobytu na jejich území; b) věk dané osoby; c) následky

pro danou osobu a její rodinné příslušníky; d) vazby se zemí pobytu nebo neexistence vazeb se zemí původu. Ačkoliv stěžovatele nelze považovat za dlouhodobého rezidenta ve smyslu směrnice Rady 2003/109/ES, neboť podle bodu 6 preambule k této směrnici by hlavním kritériem pro získání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta měla být délka pobytu na území členského státu, přičemž pobyt by měl být oprávněný a nepřetržitý (což není v případě stěžovatele splněno, neboť jeho pobyt na území České republiky, jak plyne z výše uvedeného, z podstatné části oprávněný nebyl), tato kritéria mohou být přesto pro příslušné správní orgány i soud jistým vodítkem při posuzování dopadu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele.

Jak plyne z výše uvedeného, stěžovatel se na území České republiky zdržuje 10 let. Soud v tomto ohledu připouští, že se jedná o dlouhou dobu, která by mohla být v kombinaci s dalšími relevantními skutečnostmi jedním z faktorů, díky němuž by se mohl stěžovatel cítit být silně sociálně „zakořeněn“ v české společnosti. Je však nutné vždy brát v úvahu specifické okolnosti případu, protože délka pobytu cizince sama o sobě zdaleka nemusí být rozhodujícím ukazatelem jeho společenské integrace. V daném případě ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel sice pobývá v České republice již 10 let, nicméně přibližně 5 let z této doby na jejím území pobývá nelegálně, dostav trest vyhoštění a opakované správní vyhoštění. Zároveň je z výpovědi stěžovatele ze dne 23. 9. 2011 vyplývá, že se po celou dobu pobytu na území České republiky nepokusil svůj pobyt legalizovat. Z výše uvedeného je patrné, že stěžovatel nechová respekt k právnímu řádu České republiky, což nepřispívá k přesvědčivosti jeho námitky o silné integraci v české společnosti. Ze správního spisu je dále zřejmé, že stěžovateli je 46 let, a není tedy ve věku, ve kterém by byl obzvláště zranitelný. V protokolu ze dne 23. 9. 2011 dále stěžovatel uvedl, že nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky, ba dokonce zmínil, že se chce vrátit zpět na Ukrajinu, kde má manželku a dvě děti. Přestože v následujícím řízení uvedl, že jeho manželka a nezletilý syn s ním žijí na území České republiky, pro rozpor s původní výpovědí stěžovatele je nutné tuto skutečnost vyhodnotit jako silně nevěrohodnou. Z informačního systému krom toho žalovaný zjistil, že manžela stěžovatele a jeho nezletilý syn nemají v České republice povolený žádný druh pobytu, přičemž jejich poslední povolený pobyt v České republice skončil dne 12. 3. 2008. Soud proto po zhodnocení všech těchto skutečností dospěl k závěru, že stěžovatel nemá na území České republiky rodinné příslušníky, kterým by jeho vyhoštění mohlo způsobit jakoukoliv újmu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v protokolu ze dne 23. 9. 2011 sám uvedl, že se chce vrátit na Ukrajinu za svou rodinou, přičemž je zřejmé, že stěžovatel na Ukrajině skutečně rodinu má, nelze než konstatovat, že stěžovatel má dostatečné vazby se zemí původu.

Na základě všech výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní vyhoštění by neznamenal nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. I v tomto ohledu tedy soud souhlasí se závěry městského soudu a neshledal v napadeném rozsudku žádná pochybení.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost **zamítl**.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu